

og Folket har ogsaa fuldkommen Hjemmel i Indholdet af selve den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og aldrig har heller den Tanke kunnet finde Rum, at det danske Monarchi, som allerede strax ved Deres Majestæts Thronbestigelse erholdt Tilsagnet om en sand constitutionel Forfatning med besluttende Myndighed for Repræsentationen, saavel i den hele Finantsbestyrelse, som ved Udgivelsen af alle Love angaaende Monarchiets Fællesanliggender, skulde kunne føres tilbage til en politisk Stilling, der gjennem en sørgelig Erfaring har vist sig saa lidet stiftet til at sikke Kronen imod Rystelser, og det efter at Danmarks Riges Grundlov, der netop blev givet som et Værn for Monarchiet, da dette truedes med Opøsning, har vist sin Kraft til Rigets Frelse.

Det danske Folk har, Allernaadigste Konge! en levende og uroffelig Bevidsthed om sin Adkomst til ogsaa i Ordningen af Monarchiets Fællesanliggender at forblive paa den constitutionelle og repræsentative Grundvold, som er lagt ved vor nu bestaaende Forfatning, og ingen dansk Rigsdag vil derfor nogenstunde kunne opgive Fordringen paa, at det Organ, til hvilket Monarchiets Fællesanliggender skal betroes, udrustes med besluttende Myndighed saavel med Hensyn til den hele Statshuusholdning som med Hensyn til alle Love angaaende de fælles Anliggender, og at dette Organ sammensættes saaledes, at det bliver en virkelig Repræsentation af Folket, saa at navnlig det Element, der ved Kongevalg maatte bringes ind i samme, ikke gives en uforholdsmæssig Styrke.

Men med Undtagelse af dette Krav, som ingen dansk Rigsdag kan opgive, vil Deres Majestæt hos Rigsdagen finde den største Redebønhed til at foretage ethvert Skridt, som kan lette og fremstykke Fællesforfatningens Tilblivelse. Vi ere derfor ogsaa saameget mere forvisede om, at Deres Majestæt ingenstunde vil laane Dre til Raad, som gaae ud paa at bryde

det Overenskomstens Baand mellem Kongen og Folket, der har givet vor Forfatning sin Tilværelse og sin Styrke, ved at underlægge det med Grundloven forbundne Forbehold en Mening, som vilde være i Strid med dette Forbeholds rette Betydning, hvilket ogsaa paa en høitidelig Maade er bleven anerkjendt af Deres Majestæts Statsraad i den Erklæring, som ved Meddelelsen af den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og efter Opfordring af Folkethinget, blev afgiven til Beroligelse og Betyggelse for Rigsdagen.

Allernaadigste Konge!

Det er under alvorlige ydre og indre Forhold, at Folkethinget dennegang henvender sig til Deres Majestæt; men Kongen og Folket have alt prøvet vanskelige og farefulde Tider, og de have lykkeligen bestaaet disse i gjensidig Tillid og Samdrægtighed. Folkethinget henvender sig derfor ogsaa nu med Tillid til sin Konge, i den Fortrosthed, at han vil lytte til dets Ord, der fremgaae af levende og oprigtig Omhu, saavel for Kongens og Kronens Lary, som for det danske Folks Ret, der i de for Kongen og Kronen farefulde Aar har maattet gjøre Fyldest for det hele Rige.

Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg som Ordfører for Udvalget har at tilføie til det nu oplæste Adresseforslag. Det fremgaaer af den afgivne Betænkning, at der imellem Udvalgets Medlemmer har hersket en fuldstændig Enighed angaaende Indholdet af Adressen. Vi have været enige haade om, at denne Adresse burde udtale sig om det, der i det allerhøieste Budskab til Rigsdagen fremtræder som Hovedgjenstand, nemlig Tilblivelsen af Fællesforsamlingen, og om, at der med Hensyn hertil fra Thingets Side alene burde fremsættes, hvad der staaer klart for Alle som bestemte og uestergivelige Krav, der ikke have deres Grund i blotte personlige Duffer og Tilbliveligheder, men hvile paa en fast og urokkelig Retgrund. Da Udvalgets Medlemmer, der dog forøvrigt i flere Hens-